

دانشگاه علوم پزشکی اراک
دانشکده پزشکی

پایان نامه

دوره تخصص در رشتۀ ارتوپدی

عنوان

مقایسه اثربخشی ریوآروکسابان و انوکسپارین جهت پروفیلاکسی ترومبوز در بیماران با
شکستگی اندام تحتانی

پژوهش و نگارش

دکتر محمود نجفی

استاد راهنما

دکتر امیرحسین مرادی

استاد مشاور

دکتر علیرضا کمالی

بهار ۱۳۹۹

تقدیم به

مقدسترین واژه ها در لغت نامه دلم، مادر مهربانم که زندگیم را مدیون مهر و عطوفت آن می دانم.

پدر، مهربانی مشفق، بردبار و حامی.

همسرم که نشانه لطف الهی در زندگی من است.

برادر و خواهرم همراهان همیشگی و پشتوانه های زندگیم

از استاد محترم آقای دکتر مرادی که زحمت زیادی برای تحقق این پایان نامه داشتند و از راهنمایی
های آقای دکتر کمالی مشاور گرامی این رساله سپاس می‌گزارم.

همچنین از پایگاه توسعه تحقیقات بالینی بیمارستان ولیعصر (عج) برای تمام یاری‌رسانی‌هایی که
در به پایان رسانیدن این پایان نامه داشتند تشکر می‌کنم.

چکیده

مقدمه: ترومبوآمبولی وریدی (VTE) یک عارضه شایع در بیماران ارتوپدی است. تاکنون چندین مطالعه اثر بخشی انوکسپارین و ریواروکسaban را در بیمارانی که تحت عمل جراحی تعویض مفصل زانو و هیپ قرار گرفته‌اند مقایسه کرده‌اند و نتیجه گرفته‌اند که ریواروکسaban اثر بخشی بالاتری نسبت به انوکسپارین در کاهش VTE بعد از عمل جراحی دارد. مطالعات مبتنی بر شواهد کافی که اثر بخشی و ایمن بودن ریواروکسaban در بیماران ترومایی را بررسی کرده باشد وجود ندارد. با توجه به هزینه کمتر و نحوه استفاده راحت تر ریواروکسaban در مقایسه با انوکسپارین، این مطالعه برای مقایسه اثربخشی ریواروکسaban و انوکسپارین جهت پروفیلاکسی ترومبوز در بیماران با شکستگی اندام تحتانی انجام شد.

مواد و روش‌ها: این مطالعه به صورت کارآزمایی بالینی تصادفی برای ارزیابی و مقایسه اثرات پروفیلاکسی داروی انوکسپارین و ریواروکسaban در بیماران مراجعه کننده به بیمارستان ولیعصر (عج) شهر اراک انجام شد. کلیه بیماران دچار شکستگی مازور اندام تحتانی که تحت جراحی قرار گرفتند، جامعه آماری این مطالعه بودند. بیماران پس از ترخیص از جهت دریافت کمپروپروفیلاکسی به دو گروه کمپروپروفیلاکسی با انوکسپارین و ریواروکسaban تقسیم شدند. تا ۳ ماه پس از جراحی بیماران از نظر VTE (DVT یا PTE)، خونریزی مازور و ترشح از زخم توسط متخصص ارتوپدیاریزیابی شدند و مقایسه بین دو گروه صورت گرفت.

نتایج: در این مطالعه ۲۸۷ بیمار بررسی شدند. ۲۰۹ بیمار مرد (۷۲.۸ درصد) بودند. بیماران از ۱۸ تا ۷۰ سال سن داشتند. در بیمارانی که با انوکسپارین و ریواروکسaban پروفیلاکسی شده بودند، به ترتیب تنها ۳ مورد (۲.۱ درصد) و ۲ مورد (۱.۴ درصد) ترومبوز ورید عمقی ($p\text{-val ue}=0.503$)، به ترتیب ۰ مورد (۰ درصد) و ۱ مورد (۰.۷ درصد) ترومبوآمبولی ریه ($p\text{-val ue}=0.498$)، به ترتیب ۳ مورد (۲.۱ درصد) و ۵ مورد (۳.۵ درصد) ترشح زخم محل جراحی ($p\text{-val ue}=0.357$)، به ترتیب ۲ مورد (۱.۴ درصد) و ۳ مورد (۲.۱ درصد) هماتوم ($p\text{-val ue}=0.497$)، به ترتیب ۲ مورد (۱.۴ درصد) و ۱ مورد (۰.۷ درصد) خونریزی مینور ($p\text{-val ue}=0.503$) رخ داد. هیچ تفاوتی بین دو گروه در متغیرهای بررسی شده وجود نداشت. هیچ مورد خونریزی مازور مورتالیتی در بیماران رخ نداد.

نتیجه گیری: نتایج این مطالعه نشان داد که پروفیلاکسی ترومبوز با ریواروکسaban می‌تواند در جراحی‌های شکستگی اندام تحتانی موثر و در عین حال ایمن باشد و از نظر هزینه نیز به صرفه‌تر خواهد بود.

کلمات کلیدی: لخته ورید عمقی، ترومبوآمبولی، ریواروکسaban، انوکسپارین، جراحی شکستگی اندام تحتانی